

ACV blijft gaan voor werkgelegenheid en koopkracht (5.11.08)

Het ACV nam gisteren kennis van het technisch verslag van de Centrale Raad voor het Bedrijfsleven. Dit geeft, zoals verwacht, een verslechtering aan van de loonkostpositie van België, in vergelijking met de buurlanden (van 1.2 % naar 4.1 %, volgens de berekeningswijze van de wet van 1996). Dit is voor het ACV geen reden om op te komen voor een goed Interprofessioneel akkoord.

Het ACV wijst er op:

- 1 dat die berekening enkel rekening houdt met de parafiscale en niet met de **fiscale verminderingen van de loonkost** (niet-doorstorting bedrijfsvoorheffing): in 2008 reeds goed voor 1,23 miljard euro, wat de loonkosthandicap verkleint tot 3.1 %; bovendien stelt de regering aanvullende lastenverlagingen in het vooruitzicht;
- 2 dat hiervoor niet de cao-onderhandelaars met de vinger moeten worden gewezen van de reële onderhandelingsmarge van 1.1 % werd zelfs maar 0.7 % benut maar wel:
 - de individuele werkgevers die **serieuze loonsverhogingen buiten cao** toekenden: gemiddeld 2.3 %, terwijl twee jaar geleden was gerekend op een loondrift van 0.8 %, dus 1.5 % minder;
 - die onderdelen van het bedrijfsleven die zorgden voor een hogere inflatie dan in de buurlanden, met in het bijzonder de **zware prijsstijgingen voor gas en elektriciteit**;
- 3 dat de **werkgelegenheid hoe dan ook zeer sterk groeide** in 2007-2008: + 4.4 % tegenover 2.8 % bij de buurlanden;
- 4 dat **concurrentiekracht meer is dan loonkost**. De vakbonden hebben door matige cao's opnieuw hun deel gedaan (zie hoger). De werkgevers weerom niet:
 - van 2004 tot 2010 moest de deelname van werknemers aan vorming stijgen van 32.7 % tot 50 %, maar met 32.6 % in 2007 is er nog geen stap vooruitgang;
 - van 1999 tot 2004 moest de investering in vorming stijgen van 1.25 % tot 1.9 %, maar met 1.12 % in 2007 ging het van kwaad naar erger;
 - in 2010 moet - volgens de Lissabondoelstellingen - de investering in onderzoek en ontwikkeling van het bedrijfsleven 2 % van het BBP bedragen, maar tussen 2002 en 2005 zijn we alleen maar gezakt (van 1.15 naar 1.11 % van het BBP);
- 5 dat **groei en werkgelegenheid niet enkel een zaak zijn van concurrentiekracht**, maar ook van koopkracht. Dit is vandaag sterk voelbaar in die sectoren die afhankelijk zijn de binnenlandse consumptie.

De onderhandelingsmarge voor 2009-2010 zal mede worden bepaald door de evolutie in de buurlanden enerzijds en de inflatie anderzijds. Het CRB-rapport toont nog maar eens aan hoeveel onzekerheid er vandaag is over de gevolgen van de financiële crisis. **Uiteindelijk komt het de sociale partners toe een keuze te maken.**

Laat dit duidelijk zijn: het ACV blijft gaan voor een interprofessioneel akkoord.

Maar dit is ook alleen maar mogelijk:

- als de indexering wordt gevrijwaard;
- als er daarnaast een **redelijke marge blijft voor vrije en verantwoordelijke onderhandelingen in de sectoren en bedrijven**, met het oog op koopkrachtherstel;
- als voor alle werknemers ook interprofessioneel vooruitgang kan worden geboekt: hoger minimumloon, tegemoetkomingen woon-werkverkeer, betere arbeidskwaliteit, meer werkzekerheid ;
- als de tijdelijke maatregelen inzake brugpensioen, betaald educatief verlof en risicogroepen (0.10

%) worden verlengd.

Het ACV wil begrip opbrengen voor de problemen inzake concurrentiekracht. Op voorwaarde dat de werkgevers begrip opbrengen voor de problemen inzake werkgelegenheid en koopkracht. Het wordt dus kwestie een **goed evenwicht** tussen die drie te vinden.

Tegelijk vraagt het ACV:

- dat de sociale partners nauw worden betrokken bij de voorbereiding van een **relancebeleid** door de federale overheid en de Gewesten/Gemeenschappen;
 - dat nu de budgetten voor de **welvaartsvastheid** van de vervangingsinkomens door de regering zijn vastgelegd er snel duidelijkheid komt over de besteding ervan;
 - dat in dit kader ook snel een akkoord wordt bereikt over **hogere werkloosheidsuitkeringen** voor de werknemers die ingevolge de economische terugslag tijdelijk of volledig werkloos worden gesteld.
- .